

Багато професій на залізниці, але найважливіша, найвідповідальніша – машиніст локомотива. Тому, мабуть, така довга і терниста стежка до пульту управління тепловозом, електровозом, дизель-поїздом та електропоїздом. Не кожен здатен успішно пройти ці випробування на шляху професійного становлення. Тільки наполегливі та цілеспрямовані, по-справжньому закохані в нелегку роботу машиніста, досягають мети – щоденно, в будь-яку погоду, з кабін локомотивів зустрічають ранішні світанки, ведуть пасажирські та вантажні поїзди до станцій призначення. Думаю, що мої колеги, хто працював і зараз працюють машиністами, щоразу пережив те душевне піднесення після нелегких поїздок, прибувши на кінцеву станцію.

Машиніст локомотивного депо Чернівці Михайло Крояло – залізничник у третьому поколінні: його дідусь Дмитро працював колійним робітником (тепер це – монтер колії), а мати Єлизавета Георгіївна – стрілочником.

За 30 кілометрів від Чернівців розташована станція Новоселиця, де й працювала його мати. Їхній будинок був за 20 метрів від колії, а неподалік – стрілочний пост. “У 5 років, – згадує Михайло, – я “переповзав” через рейки на пост до мами, за що діставав від неї добрячого прочухана, але зате мав можливість далі спостерігати, як паровози ведуть у далеч поїзди”. Батькові такі візити сина не подобались і він вирішив показати хлопчині залізницю такою, якою вона є, без прикрас... Одного дня він повів Михайлика на маневровий паровоз, машиніст якого розповів хлопцеві про нелегку роботу на паровику, відкрив топку, показав джерело енергії, яке гріло воду, перетворюючи її на пару, якою живилася парова машина. Однак усе це не злякало Михайла. Навпаки, ще більше зацікавило, а батькові намагання скерувати інтерес сина поза межі залізничної справи виявились марними.

Шкільні роки швидко промайнули у мріях про тепловози, які мчали з поїздами через станцію. У 70-ті роки Михайло таки обрав собі професію залізничника-локомотивника. Коли після закінчення середньої школи мати спитала: “Куди тепер, синку?”, Михайло відповів: “Тільки в залізничне училище!”

1982 рік став для хлопця початком здійснення мрій про залізничну професію.

Навчався в училищі легко, бо мав велику цікавість до майбутньої професії. Викладач Василь Суляк завжди ставив його іншим студентам у приклад. А вже в 1984 році Михайло Крояло увійшов до колективу локомотивників депо. Першим наставником у нього був машиніст Євген Дзьоник, з яким вони впродовж року разом водили вантажні поїзди. Невдовзі Михайла перевели на пасажирський тепловоз.

Пригадую, як влітку 1988 року черговий по депо, вручаючи мені маршрут, сказав: “З вами поїде молодий помічник, у нього невеликий досвід роботи з пасажирськими поїздами, допоможіть йому, щоб не розчарувався у своїй професії”. Ми пропрацювали разом приблизно півроку, потім Михайло працював із молодими механіками, як помічник із достатнім досвідом роботи на тепловозі.

Михайло хотів досконало знати тепло-

Естафета поколінь

воз, це бажання привело його у Львівський технікум залізничного транспорту. Успішно навчався також на курсах машиністів тепловоза за прискороною програмою. Його характерною рисою в навчанні є намагання скрізь здобути максимум знань, щоб надалі застосовувати їх у своїй роботі. Пам'ятним для Михайла Крояла став 2000 рік, коли він уже, як машиніст, повів свій перший вантажний поїзд. Вершиною його професійного зростання став 2006 рік, коли він після закінчення навчання отримав диплом із відзнакою інженера-механіка у Харківській академії залізничного транспорту. Професія машиніста вимагає постійного оновлення технічних знань. І сьогодні машиніст Михайло Крояло вчить молодих, передає їм свої знання, досвід поїзної роботи, готовий завжди прийти на допомогу в екстремальних ситуаціях, які часом виникають в експлуатаційній роботі. “Реалізувати себе треба там, де ти можеш справитись з роботою, де від тебе все залежить, – зауважує Михайло Крояло. – Коли щоденно робиш свою справу сумлінно та добротню, то це ще не означає, що ти вже все зробив, всього досяг і можна сидіти, склавши руки.” Таким є його життєвий принцип, який він щоденно реалізовує у роботі.

Однак у нашому непростому житті, та ще й внаслідок обставин, що виникають щоденно в експлуатації тепловозів, спостерігається двозначне ставлення до тягової техніки. Деякі машиністи байдуже ставляться до локомотивів, мовляв, моя справа – вести поїзд, а ремонтники хай виявляють несправності. Машиніст Михайло Крояло відкидає таку думку, стверджуючи, що значний відсоток роботи із догляду за локомотивами лежить на локомотивних бригадах.

Сьогодні Михайло Крояло – успішний машиніст, в часи своєї роботи таких називали передовиками. Він постійно заощаджує дизпаливо, за 2010 рік економів в нього склала 500 кг. За I квартал цього року зекономив 150 кг. І, як він стверджує, – це результат його науки з тими машиністами, з якими довелося працювати ще на ТЕ-3, ТЕ-7. Свій досвід ощадливості йому передавали Василь Войтюк, Микола Бойко, Віктор Чагін.

Незважаючи на напруження поїзної роботи, Михайло Васильович не стоїть осторонь громадської роботи в деповському колективі. Він – заступник голови ради інспекторів з безпеки руху поїздів. На березневій конференції профспілки спілчани обрали його членом профспілкового комітету.

Наша щира розмова добігала кінця і я

спитав Михайла: “Мабуть, частенько виникають незручності, коли добираєшся на роботу, все ж таки живеш за три десятки кілометрів від Чернівців, не виникає бажання змінити роботу?” “Про таке навіть і не думаю, бо вибрав професію, про яку я мріяв ще в дитинстві, на все життя”, – відповів він.

Із дружиною Людмилою у них повне розуміння. Сімейні свята стараються проводити у вільний від Михайлових поїздок час. А ще Михайло пишається своїми дітьми: сином Петром та донькою Галинкою, які ще навчаються, і хоче бачити їх гідними громадянами нашої держави.

Щасливі ті люди, які по-справжньому закохані у свою професію. Вони – приклад і дороговказ не тільки для тих, хто поруч, а й для тих, хто йде за ними. Заслужують на повагу їхня відповідальність перед собою, почуття обов'язку та безкорисливе прагнення вдосконалити себе.

І справді, відчайдушність, людська щирість, гостре відчуття обов'язку і відповідальності за свою професію – це принципи, яких дотримується у житті машиніст Михайло Крояло.

**Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст тепловоза,
м. Чернівці**

Крилате і вухате хобі Івана Ньюла

Так уже в людині закладено, що окрім своєї професії – будь ти залізничником, лікарем, шахтарем, чимало з нас мають якесь приємне й цікаве заняття на дозвіллі, яке стає не менш серйозним ніж основна робота.

Саме так сталося і в Івана Ньюла, який закоханий у свою справу.

Майже 40 років він після роботи займається голубництвом. А почалось все з того, що ще в молодості йому на день народження подарували пару поштових голубів. З того часу Іван Михайлович постійно тримає вдома голубів.

Для своїх улюбленців він збудував хатку на 4 кімнати, адже має більше 170 пар голубів різних порід: англійські дутиші, якубіни, кормілки, поштові тощо. Найдорожчу голубку Іван Нюл купив на виставці в Будапешті (Угорщина) за 1300 євро.

Івана Михайловича вибрали членом правління Закарпатського клубу голубів. Як розповідає сам господар, важко порахувати на скількох виставках він побував зі своїми голубами. Бував у Словаччині, в Угорщині, по Україні – в Одесі, Києві та в багатьох інших містах. Судді на виставках дуже прискіпливо оцінюють голубів: щоб був чистий, мав гарне пір'я, ходу тощо.

Пригадує Іван Нюл випадок,

коли один любитель із Києва зі своїм голубом був за крок від перемоги, аж раптом хтось із суддів побачив на лапці шматочок глини, і вже цей голуб із першого місяця посунувся на друге. Тож коли голубів везуть на виставку, дуже ретельно на все зважають. “Радусь, що мій “вихованець” був найгарнішим на виставці в місті Кошіце (Словаччина) і зайняв перше місце серед майже 10 тисяч голубів, – розповів Іван Нюл. – Загалом я отримав майже чотири десятки грамот різних ступенів, більше десяти кубків, грошові премії тощо”.

А дружина Івана Михайловича зауважила, що господар дуже болісно реагує, коли хтось погано говорить про голубів. Пригадала випадок. Якось їхали з чоловіком в автобусі і мимоволі почули розмову двох молодиків про те, яке смачне м'ясо молоденьких голубів, і якби вони мали можливість, то обов'язково б ще за смажили і з'їли. Після почутого Іван Нюл захворів, цілий тиждень

болісно роздумував, як людям не шкода їсти голубів.

Є в Івана Михайловича ще одне хобі – крім голубів, він розводить ще й кроликів. Має їх 250, усі – породи “Угорська панонія”. Ці кролики за три місяці набирають вагу 1,5-2 кілограми. Ця порода потребує дуже ретельного догляду, є доволі рідкісною, але господар може з радістю нею поділитися

з тими, хто любить кроликів і хоче їх розводити. На завершення нашої зустрічі Іван Нюл зізнається, що кролівництво не всім дається, запорукою успіху є, насамперед, любов до справи.

**Іван КОЗАК, смт Королево.
На фото: Іван Нюл зі своїми кубками; голуби Івана Ньюла.**

